

EL MICALET GALÀCTIC

L'estiu dels pirates

Teresa Broseta

Dibuixos de Bauxi

1

Quin estiu m'espera!

Enguany no m'abellix anar de vacances. Ja sé que no és normal, però el que em ve de gust és estar-me tot el matí a casa fet un gos, potser mirant la tele, i baixar de vesprada a la plaça a jugar a futbol. No puc pensar en una altra cosa, de tan cansat com estic. Jo no sé per a vosaltres, però, per a mi, el final de curs és sempre esgotador. Un milió d'exàmens per fer (que vol dir un milió d'exàmens per estudiar), milers de treballs per acabar a última hora (perquè tots s'acaben sempre a última hora), centenars d'activitats esportives (perquè tots s'entesten a organitzar festivals al mes de juny)... És massa! Quan arriben les vacances, estic que trac el fetge per la boca.

Caram, si encara no m'he presentat! Jo sóc Daniel, el de les cames llargues i els peus enormes, el dels cabells rojos i sempre de punta, el dels ulls blaus i la cara plena de pigues. Resumint, que tinc una pinta espantosa! És un dels motius pels quals no m'abellen les vacances. Em trobe ridícul amb pantalons curts, amb aquests genolls punxeguts i aquesta pell tan blanca. I no us dic res de posar-me en banyador! Ma mare em troba bé, perquè és ma mare, i la resta de la família em troba graciós. Els meus amics no sé què en pensen, però ja em faig una idea quan em diuen «carlota», «pell roja» i altres meravelles per l'estil. Té nassos la cosa, com si ells foren res de l'altre món! Pel que fa a les xiques... Bé, a les xiques, no les mire a la cara, per por que s'espanten. Llevat de les meues germanes, és clar, però eixes no s'espanten de res. Bones són!

És ben curiós que les meues germanes i jo no ens assemblem gens ni miqueta. Es veu que jo, com que sóc el major, em vaig emportar el pitjor de la família, i a elles els ha tocat la millor part. Jo tinc quasi tretze anys, i ma mare diu sempre que estic en la pitjor edat. No sé què vol dir exactament, però espere que tinga alguna cosa a veure amb el meu aspecte i que la cosa millore amb els anys. La meua germana Sara està a punt de fer-ne onze,

i ens ho passem d'allò més bé quan estem junts. Sara és morena i té els ulls blaus. Tot el món la troba preciosa! Jo la trobe normal, llevat de quan es posa manadora, que la trobe molt i molt lletja. La meua altra germana és Carme, que encara té cinc anys i qualsevol dia em tornarà boig. No respecta res! S'amaga a la meua habitació i ho rebolica tot, em trenca els papers, embruta pertot arreu... I, damunt, no puc enfadar-me amb ella, perquè esclata a plorar i sempre m'emporte jo les culpes. Carme és un dimoni, com diu ma mare que era jo de menut, i potser per això també té els cabells rojos. Però té els ulls foscos... i ni una mala piga! Això em fa molta ràbia, perquè jo odie les meues pigues per damunt de tot.

Encara que pitjor ho té mon pare! Ell té pigues pertot arreu, de cap a peus, i la pell tan blanca que, si es posa al sol, es crema de seguida. A mon pare, també li diuen Daniel. O, més exactament, és a mi a qui també em diuen Daniel. I ma mare, que no té cap piga, també es diu Sara. Quina família més original! És una llanda tindre tots el mateix nom, perquè sempre acabes carregant amb un diminutiu horrible. Sareta i Danielet! Sona com si fórem un parell de pallassos... Com que Sara i jo no volem saber res de diminutius, ens passem la vida pre-

guntant coses com: «Per quina Sara demanes?» o «Quin Daniel, el pare o el fill?» Al·lucinant! Carme és l'única que té sort...

Però us deia que no m'abelleix anar de vacances. No em veig amb cor de passar-me el dia a la platja, jugant amb l'arena com quan tenia l'edat de Carme. Però qualsevol diu açò a casa meua. S'armaria un canyaret... Jo, el que voldria fer és anar de campament, com fan els meus amics. Uns dies a la muntanya, amb els companys i sense pares... Això serien vacances de veritat! Però sempre que demanem alguna cosa especial, mon pare ix amb allò que no arribem a tot i que no es pot estirar més el braç que la mànega. Jo, quan era menut, em pensava que volia dir que no podíem estirar-nos com si fórem de goma, i mai no entenia què tenia això a veure amb el que li demanava. Si jo només volia una motxilla nova, o una caixa de pintures, o potser anar el dissabte al cinema! Però, res, no érem de goma...

Després, de més gran, vaig entendre que parlava dels diners, i que volia dir que no podem pagar-nos tot el que desitgem. Ja ho podia haver dit més clar! De fet, ho vaig entendre del tot fa dos estius, la primera vegada que vaig demanar d'anar a un campament. Em digueren que no i punt, però jo

no estava disposat a donar-me per vençut. Allò va ser un no parar de plorar i de cridar! Fins i tot, i em fa vergonya dir-ho, em vaig tirar per terra com fa sovint Carme, però no em va servir de res. O, ben mirat, sí. Perquè no vaig anar de campament, és clar, però a la fi vaig entendre la famosa frase de mon pare. Amb prou paciència, tot s'ha de dir, va mirar de fer-me entendre que a casa no ens sobraven els diners, i que no ens els podíem gastar alegrement. En això tenia raó, ben alegre m'haguera posat per anar de campament...

Ara, com que ja m'ho sé, ni tan sols pregunte. I, quan Carme es posa cabuda demanant llepolies, sóc jo qui li dic:

–Calla, Carme. No veus que no arribem a tot?

I Carme em mira sense entendre res, segurament amb la mateixa cara que feia jo abans, però sense pigues. No sé si també creurà que vull dir que no som de goma, però el cas és que no fa preguntes. A mi em fa una ràbia que no arribem a tot! Ma mare diu que no som pobres, que pobres són els que no tenen res per a menjar ni una casa per a viure. I de raó no li'n falta, però jo voldria que fórem com la família de Carles, que tenen tots els capricis del món. Ell no sap què són problemes

per a anar de campament, o de cap de setmana on siga... Ni per a res, la veritat. Si fins i tot té una tele i un ordinador a la seua habitació! Si jo demanara una cosa així, els crits dels pares se sentirien per tota la ciutat. De vegades, quan ens explica a quines hores s'ha gitat mirant la tele, sense que ningú no ho sabera, em fa una mica d'enveja. Però, si ho pense bé, no n'estic tan segur. No ha de ser una mica avorrit veure la tele a soles? Crec que m'estime més veure-la mentre em baralle amb Sara per triar el canal, i mentre Carme ens furta el comandament a distància i l'amaga al caixó dels seus joguets... Encara que, en el millor moment, ma mare ens envie al llit sense cap consideració!

Total que, per molt que somie, la cosa no té remei. Ni som ni serem mai com la família de Carles... Bé, dir mai potser és massa, perquè mon pare fa la primitiva totes les setmanes i compra loteria per Nadal. Està convençut que, una vegada o altra, ha de tindre sort. Ma mare, que sempre diu que la sort és tindre treball i salut, se'l mira amb cara de llàstima quan el veu tan il·lusionat, però el deixa estar. Diu que això del pare és una mania inofensiva... Com que ja estan a punt de començar les vacances i el pare encara no ha tingut sort, enguany, com sempre, de vacances amb tota la família.

Si, com a mínim, aquesta vegada anàrem a la muntanya! A la muntanya no és obligatori posarte el banyador... I, amb una mica de sort, refresca a les vesprades i pots passar l'estiu amb pantalons llargs. Però la meua família té una dèria amb la platja que jo no puc entendre, així doncs em toca eixir perdent. Hauré de passar l'estiu en alguna estúpida platja, malgrat les meues cames sequerudes, i fer-me roig com un pebrot com em passa cada any... I, damunt, ficat en un apartament tan reduït que ens passem el dia ensopegant els uns amb els altres, i fent cua per anar al bany. Tot el dia amb banyador, jugant a l'arena amb un poalet i fent de cangur de Carme. Quin estiu m'espera!